GATE WAY

FREDERIK POHL

GATEWAY

FREDERIK POHL

ARGO
TRITON

Frederik Pohl
GATEWAY
Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © 1976, 1977 by Frederik Pohl
Translation © Jiří Engliš, 2018
Cover © Renata Brtnická, 2019
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2019
© Argo, 2019

ISBN 978-80-7553-684-6 (Juhaňák Stanislav – Triton)
ISBN 978-80-257-2787-4 (Argo)

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz

1

Jmenuji se Robinette Broadhead, a přestože je to ženské jméno, jsem muž. Můj psychoanalytik (říkám mu Sigfrid von Cvok, ačkoliv se tak nejmenuje; jako stroj nemá jméno) z toho má spoustu elektronické legrace:

„Proč ti záleží na tom, jestli si někteří lidé myslí, že to je ženské jméno, Bobe?"

„Nezáleží mi na tom."

„Proč na to tedy pořád zavádíš řeč?"

Rozčiluje mě, když pořád zavádí řeč na to, na co pořád zavádím řeč já. Chvíli hledím na strop se zavěšenými pohyblivými dekoracemi a ozdobnými košíčky a potom se podívám z okna. Vlastně to není okno. Je to pohyblivý holografický obraz příboje v Kaena Pointu; Sigfridovo naprogramování je velmi mnohostranné. Po chvíli řeknu: „S tím, jaké jméno mi rodiče dali, nic nenadělám. Zkoušel jsem používat tvar R-O-B-I-N-E-T, ale potom to všichni vyslovovali špatně."

„Mohl sis je změnit na jiné, to přece víš."

„Kdybych si je změnil," prohlásím a vím jistě, že mám pravdu, „prostě bys mi řekl, že jsem obsesivně zašel do krajnosti, abych bránil své vnitřní dichotomie."

„Řekl bych ti, abys, prosím, nepoužíval technické psychoanalytické termíny," opáčí Sigfrid svým těžkopádným mechanickým pokusem o humor. „Ocenil bych, kdybys jenom popisoval své pocity."

„Moje pocity jsou, že jsem spokojený," odseknu už po tisící. „Nemám žádné problémy. Proč bych neměl být spokojený?"

Hráváme tyhle hry se slovy hodně, a nemám je rád. Myslím, že v jeho programu je nějaká chyba. Řekne: „Pověz mi, Robbie. Proč se necítíš spokojený?"

Neodpovídám. On naléhá: „Myslím si, že máš starosti."

„Sakra, Sigfride," začíná mě trochu přemáhat znechucení, „opakuješ se. Nemám žádné starosti."

Pokouší se mě přemlouvat. „Na tom, že řekneš, jak se cítíš, není přece nic špatného."

Znovu se zadívám z okna, rozzlobený, protože se třesu a nevím proč. „Jsi otravný, Sigfride, víš to?"

Něco vykládá, ale já neposlouchám. Přemýšlím, proč vlastně plýtvám časem na to, abych sem chodil. Pokud vůbec někdy žil někdo, kdo měl všechny důvody být spokojený, musím to být já. Jsem bohatý. Jsem vcelku pohledný. Nejsem příliš starý a mám plnou zdravotní péči, takže ještě zhruba padesát let mohu vypadat, na jaký věk chci. Bydlím v New Yorku pod Velkou bublinou, kde si nemůžete dovolit bydlet, pokud nejste opravdu dobře situovaní, a navíc nejspíš i nějaká celebrita. Mám letní apartmá s výhledem na Tappan Sea a na útesy Palisád. A ženy šílí z mých tří vesmírných náramků. Nikde na Zemi nepotkáte příliš mnoho prospektorů, dokonce ani v New Yorku. Jsou celé žhavé, abych jim vyprávěl, jak to opravdu vypadá v mlhovině Orionu nebo v Malém Magellanově mračnu. (Nikdy jsem ani na jednom z těch míst samozřejmě nebyl. O jediném opravdu zajímavém místě, které jsem navštívil, mluvím nerad.)

„Anebo," ozve se Sigfrid, poté co očekával stanovený počet mikrosekund nějakou odpověď na to, co řekl naposledy, „jestli jsi opravdu spokojený a proč si sem chodíš pro pomoc?"

Nesnáším, když mi klade stejné otázky, jaké si kladu sám. Vrtím se, dokud na matraci z plastové pěny nenajdu zase pohodlnou polohu, protože už vím, že tohle bude vražedně dlouhá návštěva. Nepotřeboval bych přece pomoc, kdybych věděl, proč potřebuji pomoc.

„Robe, dnes nejsi zrovna přístupný," poznamená Sigfrid z reproduktorku v hlavách matrace. Někdy se objevuje jako velmi realistická postava, jež sedí v křesle, poklepává tužkou a čas od času se na mne potrhle usměje. Ale řekl jsem mu, že mě to znervózňuje. „Co kdybys mi prostě pověděl, na co myslíš?"

```
481  IRRAY (O)=IRRAY (P)                                    13,320
     ,C, Myslím si, že máš starosti.                        13,325
482  XTERNALS ;66AA3 IF ;5B                                 13,330
     GOTO **7Z3                                             13,335
     XTERNALS @ 01R IF @ 7                                  13,340
     GOTO **7Z4                                             13,345
     ,S, Sakra, Sigfride, opakuješ se.                      13,350
     XTERNALS ?99997AA! IF ?8                               13,355
     GOTO **7Z4 IF ? GOTO **7Z10                            13,360
     ,S, Nemám žádné starosti.                              13,365
483  IRRAY .SAKRA. .OPAKUJEŠ.                               13,370
     .STAROSTI/ŽÁDNÉ.                                       13,375
484  ,C, Co kdybys mi o tom pověděl.                        13,380
485  IRRAY (P)=IRRAY (Q) ZAHÁJIT                            13,385
     REŽIM UKLIDŇOVÁNÍ                                      13,390
     ,C, Na tom, že řekneš, jak se cítíš, není přece        13,395
     nic špatného.                                          13,400
487  IRRAY (Q)=IRRAY (R) GOTO **1
     GOTO **2                                               13,405
     GOTO **3                                               13,410
489  ,S, Jsi otravný, Sigfride, víš to?                     13,415
     XTERNALS ?1! IF ! GOTO **7Z10                          13,420
     IF **7Z10! GOTO **1 GOTO **2                           13,425
     GOTO **3                                               13,430
     IRRAY .OTRAVNÝ.                                        13,435
```

„Nemyslím na nic zvláštního."

„Nech své myšlenky volně plynout. Říkej cokoliv, co tě napadne, Bobe."

„Vzpomínám…" spustím a zarazím se.

„Na co vzpomínáš, Robe?"

„Na Gateway?"

„To zní spíš jako otázka než jako sdělení."

„Možná to tak je. Nemůžu si pomoct. Na tohle vzpomínám: Gateway."

Mám spoustu důvodů, proč vzpomínat na Gateway. Tam jsem získal peníze, náramky a další věci. Vracím se v duchu ke dni, kdy jsem Gateway opustil. To bylo, moment… 31. dne 22. oběhu, což znamená, jestli dobře počítám, že od toho okamžiku uplynulo šestnáct let a pár měsíců. Byl jsem sotva třicet minut venku z nemocnice a nemohl se dočkat, až shrábnu výplatu, naskočím na loď a vypadnu.

Sigfrid mě zdvořile vybídne: „Prosím tě, Robbie, říkej nahlas, co si myslíš."

„Myslím na Šikiteie Bakina," řeknu.

„Ano, už ses o něm zmiňoval. Vzpomínám si. Co k němu máš?"

Neodpovídám. Starý beznohý Šiky Bakin měl komoru hned vedle mé, ale nechci o tom se Sigfridem mluvit. Vrtím se na své kruhové matraci, myslím na Šikyho a pokouším se plakat.

„Zdáš se mi rozrušený, Bobe."

Ani na to neodpovím. Šiky byl skoro jediný člověk, se kterým jsem se na Gatewayi rozloučil. Bylo to zvláštní. V našem postavení byl ohromný rozdíl. Já jsem byl prospektor, a Šiky uklízeč. Platili mu dost na to, aby to pokrylo jeho poplatky za podporu života, protože dělal všelijaké příležitostné práce, a dokonce i na Gatewayi potřebovali někoho, kdo by uklízel smetí. Ale dříve nebo později bude příliš starý a nemohoucí, než aby ještě byl k užitku. Potom, když bude mít štěstí, vystrčí ho do vesmírného prostoru a on zem-

ře. Když nebude mít štěstí, pravděpodobně ho pošlou zpátky na planetu. Tam zanedlouho zemře také, ale předtím zažije několik týdnů života jako bezmocný mrzák.

Každopádně to byl můj soused. Každé ráno vstal a trpělivě vysál každý čtvereční palec své komory. Bývala zaneřáděná, protože po Gatewayi navzdory snahám o úklid neustále poletovala spousta smetí. Když ji pečlivě vyčistil, dokonce i kolem kořenů keříčků, které pěstoval a tvaroval, vzal hrst kamínků, víček od láhví a útržků roztrhaného papíru – stejné smetí, jaké právě tak dlouho vysával – a trpělivě je rozložil po komoře, kterou právě uklidil. Zvláštní! Nikdy jsem nepoznal žádný rozdíl, ale Klara tvrdila… Klara tvrdila, že ona jej vidí.

„Bobe, na co jsi právě myslel?“ zeptá se Sigfrid.

Stočím se do klubíčka a něco zahuhlám.

„Nerozuměl jsem tomu, co jsi právě řekl, Robbie.“

Neříkám nic. Uvažuji, co se asi stalo se Šikym. Předpokládám, že umřel. Znenadání mě přepadá velký smutek nad tím, že Šiky umřel tak daleko od Nagoji, a znovu zatoužím, abych se dokázal rozplakat. Ale nejde mi to. Kroutím se a zmítám. Házím sebou na pěnové matraci, až úvazy vržou. Nic nepomáhá. Bolest a hanba nechtějí ven. Mám ze sebe docela radost, že se tak usilovně snažím vychrlit pocity na světlo, ale musím si přiznat, že se mi to nedaří, a depresivní výslech pokračuje.

Sigfrid se ozve: „Bobe, trvá ti dlouho, než odpovíš. Myslíš, že něco opomíjíš?“

Slušně mu odpovím: „Co je tohle za otázku? I kdyby ano, jak to mám vědět?“ Odmlčím se, abych prohledal svůj mozek, prošmejdím všechna zákoutí, jestli najdu nějaké zámky, které bych mohl Sigfridovi odemknout. Žádné nevidím. Uvážlivě řeknu: „Vlastně si nemyslím, že by šlo zrovna o tohle. Nemám *pocit*, že bych něco blokoval. Spíš jako bych chtěl vyslovit tolik věcí, že se neumím rozhodnout, kterou začít.“

„Kteroukoliv, Robe. Řekni to první, co ti přijde na mysl.“

Tohle mi připadá hloupé. Jak mám vědět, která věc je první, když mi všechny víří v hlavě v jednom chumlu? Otec? Matka? Sylvia? Klara? Chudák Šiky, snažící se udržet bez nohou rovnováhu v letu, zatímco sbírá ze vzduchu Gatewaye poletující chuchvalce smetí jako vlaštovka lapající ve stodole hmyz?

Šátrám uvnitř své hlavy po místech, o kterých vím, že bolí, protože to tam bolelo už dřív. Jak jsem si připadal, když jsem se v sedmi letech producíroval sem a tam po chodníku v Rock Parku před ostatními dětmi a žadonil, aby si mě někdo všímal? Jaké to bylo, když jsme se nacházeli mimo reálný prostor, věděli jsme, že jsme v pasti, a z prázdnoty pod námi se vynořoval přízrak hvězdy jako škleb kočky Šklíby? Mám stovky takových vzpomínek, a všechny bolí. Tedy mohou bolet. Obsahují bolest. V rejstříku mé paměti nesou zřetelný nadpis BOLESTIVÉ. Vím, kde je najdu, a vím, jaký je to pocit, když jim dovolím vyplout na hladinu.

Ale nebudou bolet, dokud je nevypustím ven.

„Čekám, Bobe," ozve se Sigfrid.

„Přemýšlím," odbudu ho. Jak tam tak ležím, napadne mě, že přijdu pozdě na svou lekci hry na kytaru. To mi něco připomene, a já se podívám na prsty své levé ruky, abych zkontroloval, jestli už mi nenarostly příliš dlouhé nehty. Zalituju, že nemám tvrdší a silnější mozoly. Nenaučil jsem se hrát na kytaru nijak zvlášť dobře, ale většina lidí to neposuzuje příliš kriticky a mne to baví. Jenom musíte neustále cvičit a pamatovat si. Moment, zamyslím se, jakže se dělá ten přechod z Dmaj na C7?

„Bobe," upozorní mě Sigfrid, „dnešní návštěva nebyla příliš produktivní. Zbývá nám jenom asi deset nebo patnáct minut. Co kdybys jednoduše vyslovil první věc, která tě napadne… *teď*."

Zavrhnu první věc a vyslovím tu druhou. „První věc, která mě napadá, je, jak matka plakala, když otec zahynul."

„Myslím, že to ve skutečnosti nebyla ta první věc, Bobe. Nech mě hádat. Týkala se první věc nějak Klary?"

Hruď se mi palčivě nadme. Nemůžu popadnout dech. Znenadání se přede mnou zjevuje Klara jako před šestnácti lety, a ještě ani ne o hodinu starší… Řeknu: „Opravdu si, Sigfride, myslím, že chci mluvit spíš o své matce." Dovolím si připojit zdvořilé omluvné uchechtnutí.

Sigfrid nikdy odevzdaně nevzdychá, ale umí mlčet takovým způsobem, že to zní skoro stejně.

„Víš," pokračuji a pečlivě přitom předkládám všechny podstatné souvislosti, „ona se po smrti mého otce chtěla znovu vdát. Ne hned. Nemyslím tím, že by byla ráda, že zemřel, nebo něco podobného. To ne. Ona ho opravdu milovala. Ale jak to vidím dnes, byla to mladá, zdravá žena – tedy, docela mladá. Bylo jí… no, tuším, že asi třiatřicet. A nebýt mne, určitě by se znovu vdala. Trápí mě to. Já jsem jí v tom bránil. Šel jsem za ní a řekl jsem jí: ‚Mami, nepotřebuješ jiného muže. Já budu mužem v rodině. Postarám se o tebe.' Až na to, že to jsem samozřejmě nemohl. Bylo mi teprve nějakých pět."

„Myslím, že ti bylo devět, Robbie."

„Vážně? Moment. Hele, Sigfride, asi máš pravdu…" A vzápětí se pokouším spolknout velký knedlík, který se mi najednou kdovíjak udělal v krku, dusím se a kašlu.

„Řekni to, Robe!" vybídne mě Sigfrid okamžitě. „Co chceš říci?"

„K čertu s tebou, Sigfride!"

„Do toho, Robe. Řekni to."

„Co mám říct? Proboha, Sigfride! Já se z tebe pominu! Takové kraviny neprospějou ani jednomu z nás!"

„Řekni, co tě trápí, Bobe, prosím tě."

„Zavři tu zatracenou plechovou hubu!" Všechna ta pečlivě skrývaná bolest se dere ven a já ji nedokážu vydržet, nedokážu se s ní vyrovnat.

„Navrhuji, Bobe, abys zkusil…"

Zmítám se v popruzích, vykopávám kusy pěnové hmoty z matrace a řvu. „Drž hubu! Nechci nic slyšet. Nedokážu se s tím vyrovnat, chápeš? Nedokážu. Nedokážu se s tím vyrovnat, nedokážu!"

Sigfrid trpělivě čeká, až přestanu brečet, což přichází docela náhle. A než stihne něco pronést, unaveně prohlásím: „Sakra, Sigfride, tohle k ničemu nevede. Myslím, že bychom to měli odpískat. Určitě se najdou jiní lidé, kteří potřebují tvoje služby víc než já."

„Pokud jde o tohle, Robe," odpoví, „jsem docela schopen vyhovět všem požadavkům na svůj čas."

Osušuji si slzy papírovými ručníky, které nechal ležet vedle matrace, a neodpovídám.

„Dokonce mi ještě nějaká kapacita nadbývá," dodává. „Ale to, jestli budeme v těchto návštěvách pokračovat, musíš posoudit ty."

„Máš v odpočinkové místnosti něco k pití?" zeptám se ho.

„Ne v tom smyslu, jak to myslíš. V nejvyšším patře budovy se nachází bar, údajně velmi příjemný."

„No," utrousím, „v tom případě, co dělám tady?"

A patnáct minut nato, poté co jsem potvrdil návštěvu příští týden, sedím v Sigfridově zotavovacím pokojíčku a popíjím šálek čaje. Poslouchám, jestli už začal ječet další pacient, ale neslyším nic.

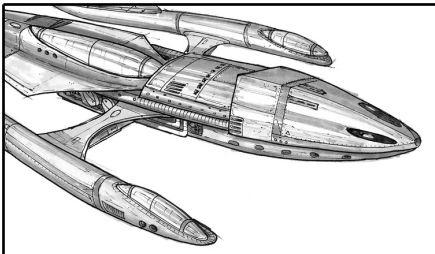
Opláchnu si tedy obličej, upravím šálu a uhladím vzpurný pramen vlasů. Zaskočím narychlo do baru na panáka. Vrchní je člověk, který mě zná, a usadí mě na místo s vyhlídkou na jih na okraj bubliny v Lower Bay. Střelí pohledem směrem k vysoké dívce s měděně zbarvenou pletí a zelenýma očima, jež sedí sama, ale já zavrtím hlavou. Vypiju malého panáka, obdivně si prohlédnu nohy dívky s měděnou pletí, a s myšlenkami, které se převážně točí kolem toho, kam půjdu na večeři, stihnu i lekci hry na kytaru načas.

2

Celý život, kam až moje paměť sahá, jsem chtěl být prospektorem. Nemohlo mi být víc než šest, když mě otec s matkou vzali na pouť v Cheyenne. Hot dogy a sójové pukance, vodíkem plněné balóny z barevného papíru, cirkus se psy a koňmi, kola štěstí, hry, kolotoče. A stál tam přetlakový stan s neprůhlednými stěnami a se vstupným jeden dolar, ve kterém někdo vystavoval dovezené věci z tunelů Heechee na Venuši. Modlitební vějíře a ohnivé perly, zrcadla z pravého kovu Heechee, která jste si mohli koupit po pětadvaceti dolarech za kus. Táta říkal, že ty věci nejsou pravé, ale pro mne pravé byly. Jenže jsme si nemohli dovolit dát dvacet pět dolarů za kus. A když to vezmete kolem a kolem, já jsem se bez zrcadla docela dobře obešel. Pihovatý obličej, křivé zuby, vlasy, které jsem si česal rovně dozadu a svazoval. Právě objevili Gateway. Slyšel jsem, jak o tom otec mluví toho večera v aerobusu cestou domů, zatímco si rodiče nejspíš mysleli, že spím, a roztoužená dychtivost v jeho hlase mě udržovala vzhůru.

Nebýt mé matky a mne, možná by si našel cestičku. Jenže nedostal příležitost. O rok později byl po smrti. Jediné, co jsem po něm zdědil, byla jeho práce, jakmile jsem vyrostl natolik, abych ji byl schopen zvládnout. Nevím, jestli jste někdy pracovali v dolech na potraviny, ale nejspíš jste o nich slyšeli. Není to žádná velká radost. Začínal jsem na poloviční úvazek a poloviční plat ve dvanácti. Když mi bylo šestnáct, pracoval jsem ve stejném zařazení jako otec: střelmistr – dobrý plat, ale tvrdá práce.

Jenže co s takovou výplatou naděláte? Na plnou zdravotní péči nestačí. Nestačí dokonce ani na to, abyste mohli dát dolům sbohem. Šest hodin pracujete, a deset máte volno. Osm hodin spánku, a jedete zase nanovo a oblečení vám celou dobu páchne břidlicí. Nesmíte kouřit s výjimkou izolovaných místností. Ropný opar se usazuje na všem. Děvčata jsou cítit stejně jako vy a jsou stejně umaštěná a ošuntělá jako vy.

HEECHEE KRÁMEK

Přímo ze ztracených tunelů Venuše!

Vzácné náboženské předměty

Drahocenné klenoty, které kdysi nosila záhadná rasa

Úžasné vědecké objevy

VŠECHNY PŘEDMĚTY ZARUČENĚ AUTENTICKÉ!

Zvláštní slevy pro

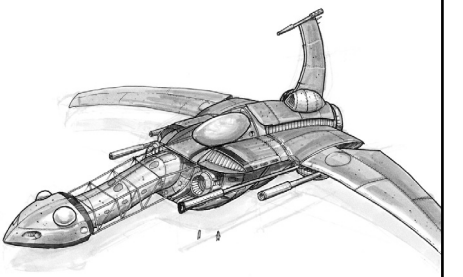
učené společnosti a studenty

TYTO FANTASTICKÉ PŘEDMĚTY
JSOU STARŠÍ NEŽ LIDSTVO!

Nyní poprvé za lidové ceny

Dospělí: $2,50 Děti: $1,00

Delbert Guyne, Ph.D., D.D., majitel

A tak jsme všichni dělali totéž, pracovali jsme a prohánělí jeden druhému ženy, a sázeli jsme loterii. A hodně jsme chlastali, lacinou silnou pálenku, která se vyráběla ani ne deset mil odtamtud. Někdy byla označená jako skotská, jindy jako vodka nebo bourbon, ale pokaždé pocházela ze stejných šlemových kolon. Ničím jsem se nelišil od ostatních… až na to, že jsem jednou vyhrál v loterii. A to byla moje jízdenka odtamtud.

Než k tomu došlo, jenom jsem přežíval.

Matka pracovala v dolech také. Po otcově smrti při požáru v šachtě mě vychovala s pomocí firemního dětského klubu. Vycházeli jsme spolu docela dobře, dokud mě nepostihla psychotická epizoda. Bylo mi tehdy dvacet šest. Měl jsem problémy se svým děvčetem a nějakou dobu potom jsem jednoduše nedokázal ráno vstát z postele. Takže mě odvezli. Na větší část roku jsem vypadl z běžného života, a když mě z cvokárny pustili, byla máma už mrtvá.

Přiznejme si to, byla to moje vina. Ne snad, že bych to plánoval. Myslím tím, že by žila, kdyby neměla starosti se mnou. Na zaplacení lékařské péče pro oba jsme neměli dost peněz. Já jsem potřeboval psychoterapii. Ona potřebovala novou plíci. Nedostala ji, a proto umřela.

Příčilo se mi zůstávat po její smrti v tomtéž bytě, ale jediná další možnost byla odejít na svobodárnu. A představa života v těsné blízkosti spousty mužů se mi nelíbila. Mohl jsem se samozřejmě oženit. Neudělal jsem to – Sylvia, dívka, s níž jsem měl problémy, byla tou dobou už dávno pryč – ale nikoliv proto, že bych měl nějaké výhrady vůči manželství. Vzhledem k mé psychiatrické historii a také vzhledem ke skutečnosti, že jsem žil s matkou, dokud byla naživu, byste si snad mohli myslet, že jsem proti manželství zaujatý. Ale není to pravda. Dívky se mi moc líbily. Ohromně rád bych se s jednou oženil a vychovával dítě.

Ale ne v dolech.

Nechtěl jsem syna opustit tak, jako táta opustil mne.

Odstřely čelby jsou svinská dřina. Dnes se používají parní trysky s topnými spirálami Heechee a břidlice se poslušně oddělí, jako když vyřezáváte kostky z vosku. Ale tenkrát jsme vrtali a odstřelovali. Na začátku směny sjíždíte na těžní plošině vysokou rychlostí do šachty. Slizká a páchnoucí stěna šachty vás míjí deset palců od ramene rychlostí šedesáti kilometrů za hodinu; viděl jsem horníky, kteří v sobě měli několik panáků, jak zavrávorali, rozmáchli se rukou, aby se opřeli, a ucukli už jenom pahýlem. Potom se vyhrnete z plošiny a kilometr nebo i víc klopýtáte a kloužete po pražcích, než dorazíte k čelbě. Vyvrtáte díry. Umístíte nálože. Potom ustoupíte do krytu a doufáte, že jste to odhadli správně a že se na vás celá ta páchnoucí, ropou nasáklá hmota nezřítí. (Když zůstanete zasypaný zaživa, můžete pod volnou břidlicí přežít až týden. Vyskytly se takové případy. Pokud byli tihle lidé zachráněni později než zhruba třetí den, obvykle už s nimi nikdy nic nebylo.) Potom, pokud všechno proběhlo v pořádku, se cestou k další čelbě vyhýbáte důlním vozíkům kodrcajícím na místo odstřelu.

Masky prý odfiltrují většinu uhlovodíků a kamenného prachu. Neodfiltrují zápach. Nejsem si jistý, jestli odfiltrují všechny uhlovodíky. Matka nebyla jediný horník, který potřeboval novou plíci – ani jediný, který za ni nemohl zaplatit.

A když vám skončí směna, kam se dá zajít?

Jdete do baru. Jdete s děvčetem do ložnice. Jdete si do společenské místnosti zahrát karty. Koukáte na televizi.

Ven moc nechodíte. Nemáte důvod. Je tu několik parčíků, pečlivě ošetřovaných a stále dokola osazovaných; v Rock Parku dokonce najdete živé ploty a trávník. Vsadím se, že jste ještě nikdy neviděli trávník, který je třeba každý týden vydrhnout (saponátem!), opláchnout a vysušit proudem vzduchu, aby neuhynul. Takže parky většinou přenecháváme dětem.

Kromě parků je tu jenom wyomingská krajina a ta, kam až dohlédnete, vypadá jako měsíční. Nikde nic zeleného. Nic živého.